

РЕШЕНИЕ

№ 37704

гр. София, 30.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **12080** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във вр. с чл.27 ал.4 от ЗАДС.
Образувано е след връщане на делото от Върховния административен съд (ВАС) с решение № 977/29.01.2026 г. по адм.дело № 12020/2025 г. по описа на ВАС.

Първоинстанционното производство, респ. настоящото ново, е образувано по жалба на "Сис Индустрийс" ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. М. С., чрез адв. Е.. В изпълнение на дадените от ВАС указания, с уточняваща молба от 20.05.2026 г. /л.254/ жалбоподателят е посочил, че предмет на оспорване е Решение № РВА -5800-259/32-978564 от 21.08.2024г. на директора на ТД „Митница С.“, което е мълчаливо потвърдено от директора на Агенция „Митници“. Претенцията е за възстановяване на лихва върху сумата от 618 423,27 лева, предявена за периода от 16.07.2020г. до 08.03.2024г. в размер на 247 527,50 лева. Жалбоподателят счита, че с процесната сума приходната администрация се е обогатила неоснователно, на отпаднало основание, в следствие на отменения по съдебен ред ревизионен акт, по силата на който е събрана.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Е., който поддържа жалбата и претендира разноски по представен списък.

Ответникът по жалбата – директорът на Агенция "Митници", редовно призован, се представлява от юрк. Е., която счита жалбата за неоснователна и също претендира разноски по представен

списък.

Административен съд – София град, III отделение, 80 състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С ревизионен акт № BG005800- PK1 - PA4/05.05.2020 г., издаден от служители на ТД Митница Югозападна, настояща ТД Митница С., на „СИС ИНДУСТРИЙС“ ООД са определени задължения за акциз в общ размер на акциза 1 656 270,69 лв. и лихва в общ размер на 690 007,10 лв. За така установените задължения е извършено прихващане с подлежащи на възстановяване суми с Решение № РЗАДС-5800-1032/32-203576/15.07.2020г., /л.128/

С Решение № Р 32-217361/27.07.2020 г. директорът на Агенция „Митници“ е изменил определените с РА задължения на акциз в общ размер на 1 496 591, 53 лв. и на лихвата в общ размер на 618 423, 27 лв.

С решение № 5571 от 13.09.2023г. постановено по адм.д. № 8221/20г. Административен съд - София град е отменил гореописания ревизионен акт , така както е изменен с решението на директора на Агенция „Митници“- С..

С решение № 1278 от 05.02.2024г. постановено по адм.д. № 11374/2023г. Върховният административен съд е оставил в сила горепосоченото решение на Административен съд - София град /л.9/.

От "Сис Индустрийс" ООД, ЕИК[ЕИК], е подадено искане вх. № 32-731371/ 08.02.2024г. до ТД Митница С. за възстановяване на недължимо заплатените суми по горепосочения ревизионен акт ведно с лихви за забава /л.8/.

На 08.03.2024 г. от директора на ТД Митница С. е издадено Решение № РВА-5800-50/32-767749, след подаденото искане от дружеството с вх. № 32-731371/ 08.02.2024г., с което е възстановен недължимо платен акциз в общ размер на 1 496 591, 53 лв., ведно с лихва, изчислена от момента на плащане, както и недължимо платена лихва в размер на 618 423,27 лв. Отказано е възстановяване на лихва върху лихвата в размер на 618 423,27 лв. на основание чл. 175, ал. 3 от ДОПК /л.12/.

Решението е обжалвано пред горестоящия административен орган в частта, в която на основание чл. 175, ал. 3 от ДОПК е отказано възстановяване на лихва върху лихвата. С Решение № Р-226/32-874322/31.05.2024 г., горестоящият административен орган се е произнесъл по подадената жалба, като е отменил Решение № РВА-5800-50/32-767749/08.03.2024 г. в обжалваната част и преписката е върната на директора на ТД Митница С. за произнасяне по компетентност, при спазване на нормативните изисквания и съобразяване на мотивите изложени в решението /л.15/.

На 17.07.2024г. поради липса на произнасяне от директора на ТД Митница С. е подадена жалба за бавност.

На 23.07.2024г. е подадено ново искане за възстановяване на лихвата върху сумата от 618 423,27 лв. входирано с №32-942758/23.07.2024г

По това ново искане директорът на ТД Митница С. се е произнесъл с Решение № РВА -5800-259/32-978564 от 21.08.2024г. С него е отказано възстановяване или прихващане на лихва върху сумата в размер на 618 423, 27 лв., позовавайки се на чл. 175, ал. 3 от ДОПК, с които мотиви отказва възстановяване на претендираната сума/л.18/.

Решението на директора на ТД Митница - С. е оспорено по административен ред пред директора на Агенция „Митници“ - С.. Същият не се е произнесъл по жалбата в определения в 155, ал.1 ДОПК срок.

На 26.11.2024г. от страна на "Сис Индустрийс" ООД чрез Агенция „Митници“ е подадена жалба до Административен съд - София град, по която е образувано адм.д. № 12080/2024г.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт, в предвидения от закона срок. Решение № РВА -5800-259/32-978564 от 21.08.2024г. на директорът на ТД Митница С. е връчено на "Сис Индустрийс" ООД на 27.08.2024 г., като дружеството е упражнило правото си да подаде жалба в законоустановения четиринадесет дневен срок на 09.09.2024г. По силата на чл. 155, ал. 1 от ДОПК решаващия орган издава своя акт в 60-дневен срок след изтичане на срока по чл. 146 т.е. след изтичане на 7-мо дневния срок в който жалбата следва да бъде изпратена на решаващия орган. В конкретния случай има данни преписката да е изпратена на 19.09.2024г. /л.21/, поради което от тази дата следва да се счита, че е започнал да тече срокът, в който директора на агенция „Митници“ е следвало да се произнесе. Същият е изтекъл на 18.11.2024г. /присъствен ден/. От 19.11.2024 г. започва да тече 30-дневният срок за оспорване предвид нормата на чл. 155, ал. 5 вр. ал. 4 от ДОПК и този срок изтича на 18.12.2025 г., като жалбата до съда е подадена на 26.11.2024 г., поради което е допустима.

Разгледана по същество, е основателна.

По делото няма спор по фактите. Спорът е правен и се свежда до това дължат ли се лихви върху недължимо платената лихва в размер на 618 423,27 лв.

Относно дължимостта на лихвите следва да бъдат съобразени и мотивите, съдържащи се в Решение на СЕС от 28 април 2022 г. по съединени дела С-415/20, С-419/20 и Г-427/20. СЕС е приел, че от постоянната практика на Съда следва най-напред, че всеки субект, на когото национален орган е наложил плащане на такса, мито, данък или друг налог в нарушение на правото на Съюза, има по силата на последното право да му бъде възстановена съответната парична сума от съответната държава членка (в този смисъл решения от 9 ноември 1983 г. *San G.*, 199/82. т. 12. от 8 март 2001 г., *Metallgesellschaft* и др., С-397/98 и С-410/98, т. 84 и от 9 септември 2021 г., *Hauptzollamt B* (Факултативно данъчно намаление).С-100 /20. т. 26 и цитираната съдебна практика). Освен това, също по силата на правото на Съюза, този субект има право държавата членка не само да му възстанови недължимо събраната парична сума, но и да му плати лихви, които да компенсират невъзможността да използва тази сума (решения от 19 юли 2012г. *Littlewoods Retail* и др.. С-591/10, т. 24—26 и от 9 септември 2021 г., *Hauptzollamt B* (Факултативно данъчно намаление),С-100/20, т. 26 и 27). Правото на възстановяване на парични суми, чието плащане е било наложено на правен субект от държава членка в нарушение на

правото на Съюза, и правото на изплащане на лихви върху тези суми е израз на общия принцип на възстановяване на недължимо платеното (в този смисъл решение от 6 септември 2011 г., *Lady & Kid* и др., C-398/09, т. 18, 20 и 26).

Предвид това следва да се отбележи най-напред, че предмет на такова нарушение може да бъде всяка норма на правото на Съюза, независимо дали е разпоредба на първичното или вторичното право (решения от 9 ноември 1983 г., *San G.*, 199/82, т. 12 и от 9 септември 2021 г., *Hauptzollamt B* (Факултативно данъчно намаление), C-100/20, т. 26), а също и общ принцип на правото на Съюза (решение от 9 септември 2021 г., *Hauptzollamt B* (Факултативно данъчно намаление), C-100/20, т. 28).

Тези права могат да бъдат изтъкнати не само в случаите, когато национален орган е наложил на правен субект задължението за плащане на парична сума под формата на такса, данък или антидъмпингово мито въз основа на акт на Съюза, който се оказва незаконосъобразен, но и в други случаи. Тези права могат да бъдат предявени, когато плащането на такса или на данък е наложено на правен субект въз основа на национална правна уредба, която се оказва в противоречие с разпоредба на първичното или вторичното право на Съюза (решения от 8 март 2001 г., *Mctallgcsellschaft* и др., C-397/98 и C-410/98, т. 82—84 и 96 и от 15 октомври 2014 г., *Nicula*, C-331/13, т. 27—31), или пък когато национален орган е наложил на правен субект задължение за плащане на такса, като е приложил неправилно — от гледна точка на правото на Съюза — акт на Съюза или национална правна уредба, която гарантира изпълнението или транспонирането на такъв акт.

От практиката на Съда следва, че нарушението на правото на Съюза, което дава право на възстановяване и право на лихви в полза на съответния правен субект и задължава съответната държава членка да извърши това възстановяване и да заплати тези лихви, може да бъде установено не само от съд на Съюза, който единствено е компетентен да отмени или да обяви невалидността на акт на Съюза, но и от национален съд, независимо дали последният трябва да изведе последиците от предварително установената от съд на Съюза незаконосъобразност или невалидност (решение от 18 януари 2017 г., *Wortmann*, C-365/15, т. 38), или да установи опорочаването на акт, приет от национален орган, поради неправилно прилагане на правото на Съюза.

Правото на лихви, има за цел да компенсира невъзможността за използване на определена парична сума, от която съответното лице е било лишено неправомерно. В зависимост от случая, компенсирането може да се извърши или по реда и условията, предвидени в приложимата правна уредба на Съюза, или при липса на такава правна уредба — по реда и условията на националното право.

Условията и редът за плащане на лихви не трябва да лишават съответния правен субект от подходящо обезщетение за претърпяната от него загуба, което означава, че трябва да му се изплатят лихви за целия период от датата, на която е платил или съответно е трябвало да му бъде платена въпросната парична сума, до датата, на която тази сума му е била възстановена или изплатена.

На основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА преценката дали се дължи лихва върху неправомерно събрани задължения за лихва върху определени задължения за акциз и началния момент, от който се

дължи същата при възстановяване на недължимо платените задължения, следва да бъде извършена според правилото на чл. 129, ал. 6 от ДОПК, доколкото в специалната разпоредба на чл. 27, ал. 1 от ЗАДС липсва изрична уредба в тази насока. Цитираната норма регламентира, че недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на, ал. 1 - 4. Тоест, законодателят е разграничил две хипотези с оглед различния момент, от който се дължи законната лихва, като критерият е дали внасянето или събирането на недължимите суми е въз основа на акт на органа по приходите или не. Митническият орган е приравнен на орган по приходите по силата на специалния материален закон - чл. 104, ал. 1 ЗАДС.

В настоящия случай е налице хипотезата на чл. 129, ал. 6, пр. първо от ДОПК, тъй като плащането на недължимия акциз и начислени лихви в бюджета произтича от акт на митнически орган – Ревизионен акт.

Съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК, недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължително осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1-4. Разпоредбата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК обвързва дължимостта на законна лихва с факта на недължимото внасяне или събиране на суми въз основа на акт на органа по приходите. Когато този акт е отменен, правото на законна лихва за изтеклия период възниква върху цялата събрана сума, включваща както главницата, така и акцесорното задължение (лихвата), тъй като и двете съставляват за държавата недължимо получено плащане без правно основание.

С цитираната императивна разпоредба законодателят е забранил изрично в процедурата по чл. 129 от ДОПК да бъде извършено връщане, т.е. възстановяване и прихващане на законна лихва единствено и само върху недължимо внесени или събрани суми за задължителни осигурителни вноски. Органът по приходите е длъжен, според чл. 129, ал. 5 от ДОПК, в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване по реда на ал. 2, т. 2 изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата по ал. 6 лихва.

Нормата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК в частта ѝ, изключваща от общото правило за връщане на внесени или събрани суми със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите, сумите за задължителни осигурителни вноски, следва да бъде тълкувана стриктно, а не разширително. При положение че самият законодател не е включил в обхвата на посочената диференциация в режима на законните лихви и подлежащите на възстановяване/прихващане суми за недължимо внесени акцесорни задължения от рода на процесните, то няма как това правило да бъде приложено и спрямо тях. В областта на публичните вземания е недопустимо прилагането по аналогия, както и недопустимо е разширително тълкуване на изключваща общото правило правна норма (виж Решение № 1782 от 17.02.2026 г. по адм.д.№ 9837/2023 Г., VIII отд. на ВАС) .

Съдът намира, че правилно жалбоподателят претендира изплащането на лихвата за периода от 16.07.2020г. до 08.03.2024г., когато сумата е възстановена. От представените по делото материали се установява, че сумата от 618 423, 27 лв. представляваща лихва по определени с ревизионен акт

№ BG005800- PK1 - PA4/05.05.2020 г.,изменен с Решение № Р 32-217361/27.07.2020 г. директорът на Агенция „Митници“ задължения, е „покрита“ като задължение с подлежащи на възстановяване суми. Това е станало с Решение № РЗАДС-5800-1032/32-203576/15.07.2020г., с което сумата е прихваната./л.128/

Оспореното решение на директора на ТД „Митница С.“, потвърдено от горестоящия административен орган, в частта му, с която не е възстановена законна лихва, изчислена от дата, на която е извършено плащане на недължими лихви до 08.03.2024г. вкл., е издадено в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменено.

Делото като преписка следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, съгласно дадените указания от съда по приложението на закона в настоящото решение

При този изход на спора разноски се следват на жалбоподателя, като претенцията за присъждането им следва да бъде уважена в пълния предявен размер от 17 510 лева / 8953 евро/ от които 50 лева платена държавна такса и 17 460 лева платено адвокатско възнаграждение доколкото в хода на настоящето производство няма своевременно и надлежно наведено възражение за прекомерност съобразно изискванията на чл. 161, ал.2 от ДОПК.

Водим от горното Административен Съд С. - град, III отделение, 80-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на "Сис Индустрийс" ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. М. С., чрез адв. Е., Решение № РВА -5800-259/32-978564 от 21.08.2024г. на директора на ТД „Митница С.“, мълчаливо потвърдено от директора на Агенция „Митници“

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на ТД Митница С. за ново произнасяне по подадено искане за прихващане и възстановяване с вх. № №32-942758/23.07.2024г на "Сис Индустрийс" ООД, ЕИК[ЕИК] при спазване на дадените в мотивите на решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, като определя едномесечен срок от получаване на административната преписка.

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Сис И." ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. М. С., направените по делото разноски в размер на 8 953 /осем хиляди деветстотин петдесет и три/ евро.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от уведомяването.